

The background of the entire page is a landscape photograph. The upper two-thirds of the image is dominated by a bright, golden-yellow sky filled with large, billowing white clouds. Sunlight filters through the clouds, creating a hazy, ethereal atmosphere. Below the sky, a vast, flat green field stretches to the horizon. In the foreground, a rustic wooden fence made of weathered logs and branches runs across the bottom of the frame. The overall color palette is warm, with yellows, whites, and greens.

PLAATSVERVANGING OF INSLUITING?

A.E. KNOCH

Plaatsvervanging of Insluiting?

door A.E. Knoch

*Vertaling vanuit het Engels van:
Substitution or Inclusion? — by A.E. Knoch
Ook verschenen in Unsearchable Riches (Vol. 73, p. 7, 53, 99, 147)*

Inhoud

PLAATSVERVANGING OF INSLUITING?

I.	—	(Deel Een)	1
		HET WAAROM VAN REDDEN	2
		DE INSLUITING VAN ALLEN	3
II.	—	(Deel Twee)	7
		INSLUITING	8
		VERWANTSCHAP	9
		HOOFDSCHAP	10
		FEDERAAL HOOFDSCHAP	10
		VERTEGENWOORDIGING	11
		IDENTIFICATIE	11
		VERENIGING	12
		SOLIDARITEIT	13
III.	—	(Deel Drie)	15
		ZOON VAN DE MENS(HEID)	17
		DE NIEUWE MENSHEID	18
		AANTAL EN MAAT	19
		EEN VOOR VELEN	20
		CHRISTUS TOT ZONDE GEMAAKT	22
IV.	—	(Deel Vier)	29
		DE MAAT VAN HET LIJDEN	30
		DE TIJD VAN HET OFFER	35
		DE DOOD VAN HET KRUIS	36

Plaatsvervanging of Insluiting?

(Deel Een)

Zonde, lijden en sterven kwamen door één enkele krenking van één man, omdat de gehele mensheid door hem werd voortgebracht; zo komt ook redding door het ene enkele offer van onze Redder aangezien allen in Hem waren geschapen. Gods methode van redding is *insluiting*, niet *plaatsvervanging*. Christus neemt niet de plaats in van elke zondaar van het ras, alsof Hij louter een gewoon mens was. Hij verdringt Adam en Zijn werk beïnvloedt allen, net als Adam dat deed. Hij is de tweede Mens alsof er tussen Hem en de eerste niemand was gekomen. Hij is de laatste Adam, in Wie er een nieuwe mensheid is, die gezegend zal worden door Zijn ene offer, net als de oude mensheid tot mislukking gedoemd werd door Adams enkele overtreding.

Het *waarom* van redding kan worden beantwoord met één enkel woord — *liefde*. God redt omdat Hij liefheeft. Het *hoe* kan ook door één enkel woord worden verklaard — een *offer*. Maar gelovigen die nadenken zijn niet tevreden met zo'n bondige uitleg. De volgende vraag komt dan op: *Hoe kan een offer redden?* Er zijn veel filosofieën en er worden nog meer beelden gebruikt om te tonen hoe Christus de zondaar kan redden. Dit alles staat op zo'n effectieve wijze tussen ons en de eenvoudige waarheid dat het nagenoeg onmogelijk is geworden om het aan de kant te schuiven om bij de feiten te komen. Het enige bemoedigende teken is dat maar weinigen die dit werkelijk zijn gaan onderzoeken

volledig tevreden zijn met welke van de tot nu toe voorgestelde “verzoeningstheorieën” dan ook.

HET WAAROM VAN REDDEN

Alles was geschapen in de Zoon van Gods liefde (Col. 1:16). God had Zijn Zoon lief. De schepping zou nooit moeten worden gescheiden van dat substraat van Goddelijke genegenheid dat haar heeft vorgebracht. Dit is de onverbreekelijke band die God aan Zijn schepping, en de Zoon met elk schepsel in het universum, bindt. Wat er ook gebeurt deze onderliggende liefde blijft, hoewel zij tijdelijk kan worden overschaduwd door zich als haat te tonen. Net als het fundament van de tempel van Salomo wordt deze solide ondergrond zelden gezien gedurende eonische tijden. Hij wordt bedekt door het puin dat aan de verwoestende werking van de zonde te wijten is.

De in God en Zijn Zoon gelegen immanente liefde, die de oorzaak was van de schepping, hunkerde naar een antwoord van Zijn schepselen dat ze niet in staat waren om te geven. Net als Adam hadden ze geen kennis van het goede; vandaar dat ze dat niet konden waarderen of ervoor konden dankzeggen, noch de Gever konden aanbidden. Naar hoe onze aard is kan zulk een kennis in essentie alleen komen door het ervaren van het kwade. Dat is waarom God de boom van kennis van goed en kwaad in de hof plantte.

Bij het overwegen van Adams overtreding wordt de aandacht van bijna iedereen naar het woord “kwaad” getrokken alsof de boom geen kennis van *goed* gaf. Dit, in combinatie met de uitdrukkelijke waarschuwing van God, geeft de indruk dat het

niet Zijn bedoeling was dat Adam kennis kreeg door deze boom. Het zou veel eenvoudiger zijn geweest om hem dan om te hakken mocht dat het geval zijn. God wenste juist wel dat Adam en zijn ras het goede zouden gaan waarderen dat Hij hen gaf, zelfs hoewel dat kennis van het kwade met zich meebracht. Juist de daad die zonde in het ras binnenbracht, was, hoewel ook een directe overtreding van Zijn gebod, in harmonie met de onderliggende opzet, want het verschafte kennis van het goede.

Hoewel Gods liefde de aanwezigheid van kwaad en zonde vereiste om zichzelf bekend te maken, vereiste zij ook dat dit proces in de tijd beperkt zou worden. Een onbegrensd kwaad en eindeloze zonde zou aan het doel voorbijschieten waarvoor dit alles werd geïntroduceerd. Vandaar dat er een bepaalde tijdsduur aan dit proces is gewijd, de zogenoemde eonische tijden. Deze eonen werden gemaakt in Gods Zoon (Hebr. 1:2). Zonde en kwaad worden strikt tot deze tijdperken begrensd. De eerste drie eonen zijn gewijd aan de ontwikkeling van zonde, de laatste twee aan het uit de circulatie nemen daarvan. Als resultaat daarvan zullen alle schepselen zich verheugen in Gods goedheid en genade, en zal Hij Alles in allen worden, alzo het doel bereikend waarvoor ze in het leven waren geroepen.

DE INSLUITING VAN ALLEN

De *methode* van redding is nog steeds een onoplosbare puzzel gebleken voor zowel uitleggers als onderzoekende studenten van de Schriften. Waarom stierf Christus? En hoe kan dat offer resulteren in de verzoening van allen? De oplossing ligt in een betere bekendheid met Christus en Zijn banden met God en

de schepping voordat Hij het werk van vrijkoping en verlossing ondernam. Als Zoon van Gods liefde was alles in Hem geschapen en door Hem en voor Hem. Vandaar dat Hij in nauw verband staat met de schepping, ook los van en voorafgaand aan Zijn lijden voor de zonde.

Voor ons lijkt het moeilijk om Christus met iets anders dan verlossing te associëren. En de grote waarheid is dat hij de Eerstgeborene van de *schepping* is, lijkt uit het bewustzijn van het Christendom verdwenen te zijn. Maar dit is van levensbelang om de verlossing te begrijpen. Het corrigeert alle verkeerde ideeën dat Hij een onwillige Lijdende was, een derde partij aan Wie de rol van zondebok werd opgedrongen, dat rationalisten tot de conclusie heeft geleid dat het kruis een vertoning was die aan de ene kant onrechtvaardig voor de Ene was en aan de andere kant partijdig voor anderen.

De relatie van de Zoon met de schepping wordt uitgedrukt door de titel *Eerstgeborene*. Dit wordt uitgewerkt met een reeks voorzetsels *in, door, tot-in* of *voor* en *voor(afgaand aan)* (Col. 1:16,17) Deze drukken de verschillende aspecten uit van zijn verbinding met de schepping die los van zonde en offer staan. We zijn er gewoon aan gewend dit als Gods universum te beschouwen. We zouden Christus hierbij insluiten, want zij is geschapen in, door en voor Hem. Dit is de fundamentele waarheid die verklaart hoe er wordt gered. De methode kan niet worden begrepen tenzij we eerst zien dat de Redder geen afstandelijk en ver verwijderd Slachtoffer was, maar een naaste verwante zoals niemand dat kon zijn, los van de zonde. Een vader zwoegt en lijdt voor zijn familie zonder gedachte aan onrechtvaardigheid. Verwantschap vraagt om meer dan het recht vereist.

Het is wenselijk een naam te hebben voor Christus als Degene in Wie alles werd geschapen. Er bestaan twee woorden die ongeveer hetzelfde betekenen: *voorvader* en *voortbrenger*. Onze suggestie is dat voorvader op Adam wordt toegepast als voorvader van het ras en Voortbrenger wordt gereserveerd voor Gods Zoon als Degene in en door Wie de Schepping tot stand kwam. Dan kunnen we onze zaak duidelijk als volgt uiteenzetten:

*Als Adam, de voorvader van de mensheid
door één zelfzuchtige daad deze meetrok in
onuitsprekelijke ellende, alzo nam Gods Zoon,
de Voortbrenger van allen, door één offer
allen mee in onbeschrijfelijke zegen.*

Gedurende de eonen wordt dit gereserveerd voor de uitverkorenen die worden verlost door geloof. Pas wanneer de dood wordt afgeschaft bij de voltooiing worden allen levend gemaakt in Christus (1 Cor. 15:26).

Plaatsvervanging of Insluiting?

(Deel Twee)

God redt omdat Hij liefheeft — dat is het *waarom* van redding. Hij redt door middel van een *offer* — dat is het *hoe* van redding. Maar dan komt er de volgende vraag op: *Hoe redt een offer?* Dit is het wat een onoplosbare puzzel is gebleken voor uitleggers alsook onderzoekende studenten van de Schriften.

De oplossing ligt in een betere bekendheid met Christus en Zijn banden met God en met de schepping voordat Hij het werk van redding en verlossing ondernam. Als de Zoon van Gods liefde waren allen in Hem en door Hem en voor Hem geschapen. Vandaar dat hij ook al nauw verwant is aan de schepping los van en voorafgaand aan Zijn lijden voor de zonde. Gods methode van redding is *insluiting*, niet *plaatsvervanging*. Christus neemt niet de plaats in van elke zondaar van het ras alsof Hij louter een gewoon mens was. Hij verdringt Adam en Zijn werk beïnvloedt allen, net als Adams overtredingswerk dat deed. Aangezien allen *in* Hem werden geschapen, zo zullen ook allen *in* Hem, als de Zoon van Gods liefde, worden verzoend, door het bloed van Zijn kruis (Col. 1:13-20).

Vandaag de dag wordt in evangelische kringen het leerstuk van de “plaatsvervanging” niet alleen als schriftuurlijk, maar ook als fundamenteel beschouwd. De frase “in onze plaats” wordt zo algemeen gebruikt en geaccepteerd dat het godslasterlijk kan lijken zelfs maar te suggereren dat het niet voldoet om Gods weg

van redding te beschrijven. Maar de waardigheden en voorrechten van Christus mogen niet overschaduwd worden. Hij is veel meer dan een “middel” tot redding.

Het grote feit dat alles was geschapen in de Zoon van Gods liefde is het enige vaste fundament voor Gods evangelie. Dat het universum in Hem was, zoals de mensheid later in Adam was, is de sleutel tot Gods methode van redding. In Gods gedachten komt redding eerst. Zonde is louter iets wat er noodzakelijk aan vooraf moet gaan om dat mogelijk te maken. Om Zijn liefde te onthullen moet God een Redder zijn. Om zijn redding te onthullen moet Hij erop toezien dat allen verloren zijn. De methode waardoor de verlorenheid kwam was door hun insluiting in de ene die overtrad. Bij Adam is er een schaduw van de methode van hun redding, door de insluiting in de Ene, onze Heer Jezus Christus. Allen waren in potentie gered voordat ze verloren gingen. God experimenteert niet. Hij is geen gokker. Hij kent de uitkomst vanaf het begin. Hij is de grote en heerlijke en genadige God.

INSLUITING

Er is een goed woord nodig om het idee over te brengen dat wordt verwoord in het voorzetsel *in*. “Inheid” is raar en wordt niet meer gebruikt. “Immanentie” is misleidend. Het best beschikbare woord lijkt te zijn: *insluiting*. Het voegt niets toe aan het woord *in*. Als we zeggen dat de gehele mensheid in Adam *ingesloten* was hebben we niets aan de betekenis toegevoegd, maar we hebben een woord gevonden dat ook als zelfstandig naamwoord gebruikt kan worden. We worden praktisch gedwongen om te zeggen: “De

insluiting van allen in Adam.” We suggereren dit woord als de speciale theologische term om de “inheid” van het universum in Christus aan te duiden toen deze werd geschapen, zoals dat wordt onthuld in het eerste hoofdstuk van Colossenzen.

Er zijn een aantal termen die kunnen worden gebruikt om de “inheid” van de mensheid in Adam en/of de consequenties daarvan uit te drukken. Onder andere worden er genoemd: *verwantschap*, *hoofdschap*, *federaal hoofdschap*, *vertegenwoordiging*, *identificatie*, *vereniging* en *solidariteit*. Maar een nauwkeurige studie van elk van deze zal aantonen dat er geen duidelijke Schriftuurlijke basis is en geen ervan volledig tevreden stelt en ook geen ervan duidelijkheid verschaft in de verklaring van de methode van redding.

VERWANTSCHAP

Het brede woord *verwantschap* heeft veel in zich om het aan te bevelen. De methode van redding zal veeleer moeten worden verklaard op grond van de verwantschap van onze Heer met het ras dan door individuele plaatsvervangings. De tekortkoming ligt in de onbepaaldheid ervan. Het verklaart de aard van de verwantschap niet die Hij onderhoudt met degenen die Hij redt. En wij zijn net zo goed met Hem verwant. Maar dat geeft ons nog niet de macht en privileges die Hem toebehoren. Verwantschap is juist, maar heeft geen duidelijk schriftuurlijk equivalent, en het doet niet meer dan ons in de richting van de waarheid te wijzen. Dit helpt om te illustreren dat Christus in feite het privilege had om veel meer te doen dan wat rechtvaardig is voor degenen met wie Hij verwant was door schepping en afstamming. Een vader

verwacht niet te worden terugbetaald voor de offers voor zijn kinderen. Een Schepper moet voor Zijn schepselen zorgen.

HOOFDSCHAP

Tot op dit moment hebben we het woord *hoofdschap* gebruikt vanwege dit gebrek aan een schriftuurlijk zelfstandig naamwoord. Maar hoofdschap is slechts één van de resultaten van “insluiting,” en drukt het kernidee niet uit. De mensheid was in Adam ingesloten ten tijde dat er nog geen ras was, dus was hij toen niet het hoofd daarvan, behalve in potentie. Zonde greep al zijn nageslacht niet aan vanwege zijn *autoriteit over* hen, maar vanwege hun *insluiting in* hem. “Inheid” brengt hoofdschap met zich mee, want de vader van een familie is het hoofd daarvan vanwege zijn voorrang en positie. Maar zijn hoofdschap duidt niet noodzakelijkerwijze het feit aan dat zijn nageslacht in hem was en in zijn activiteiten voor hen betrokken is. De *heerschappij* van Adam over de aarde en haar schepselen wordt het best uitgedrukt door “hoofdschap.”

FEDERAAL HOOFDSCHAP

“*Federaal*” *hoofdschap* brengt een theologisch systeem onder de aandacht dat nogal onschriftuurlijk is en inadequaat. “Federale” theologie is gebaseerd op de theorie dat voor de “zondeval” de mens onder een “verbond van werken” was, en God de mensheid door Adam, het federale hoofd van het ras een eeuwige zegen had beloofd als ze Zijn wet zouden houden, maar sinds de “zondeval” is de mensheid onder een “genade verbond” en belooft God

om niet dezelfde zegen aan allen die in Christus geloven, het Federale Hoofd van de kerk, of het nu door geloof in de komende Messias is, in het verleden, of in de onthulde Redder, sinds Zijn vleeswording. Dit behoeft slechts gezegd te worden om aan te tonen hoe onschriftuurlijk dit is. Deze “verbonden” zijn puur menselijke uitvindingen en zijn volledig onbekend in de goddelijke verslagen.

VERTEGENWOORDIGING

Vertegenwoordiging bevat ook enkele elementen van waarheid die niet worden gevonden in *plaatsvervangng*. Van allen waarvoor een vertegenwoordiger staat, kan worden gezegd dat ze *in* hem zijn. Zijn daden zijn de hunne. Hij is *met* hen en *voor* hen betrokken. Het verschil tussen de twee termen kan gemakkelijk worden gezien als het wordt toegepast op een gedelegeerde in een wettige vergadering. Als hij ziek is kan een ander als zijn plaatsvervanger handelen in een gedeelte van zijn werk. De ene persoon neemt de plaats van een ander over. Als vertegenwoordiger echter wordt hij gekozen om te handelen *voor* zijn achterban, en niet louter als plaatsvervanger voor elk van hen. Maar vertegenwoordiging faalt om iets van een levensbelangrijke verwantschap aan te duiden. We kozen geen vreemde om ons te redden.

IDENTIFICATIE

Identificatie lijkt dan nog dichter bij de waarheid te komen, want de mensheid en Adam waren hetzelfde toen deze in hem was.

Het toont echter niet hoe deze identificatie tot stand kwam. We kunnen het niet zonder meer gebruiken en zeggen dat we allen identiek met Adam zijn. Er is altijd een mogelijkheid dat het zal worden misbruikt omdat het implicaties heeft die niet onder *insluiting* vallen. Wij waren allen in Adam ingesloten, en werden dientengevolge met hem geïdentificeerd binnen bepaalde grenzen, maar we kunnen nauwelijks de absolute bewering staven dat elk mens met hem identiek is. De grote verscheidenheden in geslacht, ras en eigenaardigheden, die op het toneel gekomen zijn, maken dat moeilijk op het individu toe te passen. Iemand die in Adam is geweest kan een deel van hem zijn, maar is niet noodzakelijk geheel hetzelfde.

VERENIGING

Vereniging is een goed woord om één aspect van onze relatie met Adam en Christus uit te drukken. Zijnde in Adam waren we één met hem en het ras is behandeld geworden alsof het in sommige opzichten Adam was. God spreekt slechts van twee mensen wanneer hij leven en levendmaking (verlevendiging) van allen behandelt. Vereniging kan het feit uitdrukken dat de mensheid en Adam één zijn en dat de mensheid en Christus één zullen zijn. Maar het legt niet uit hoe. Een man en een vrouw kunnen verenigd worden en op een geheel verschillende wijze één zijn. En het is dringend noodzakelijk om aan te duiden *hoe* de mensheid met Adam verenigd is.

SOLIDARITEIT

Solidariteit, een term die soms in dit verband wordt gebruikt, is niet erg acceptabel. Het duidt een complete, rigide eenheid aan, welke de mensheid goed had kunnen karakteriseren mocht de zonde niet zijn binnengedrongen. Het is waar dat alle mensen broeders zijn onder hun huid, maar ze klonteren niet samen en verbinden zich niet. De kleur van hun huid lijkt vaak van groter belang dan de samenstelling van hun bloed voor wat hun solidariteit betreft. Er is niets in deze term dat de bron van hun solidariteit aanduidt. Het drukt louter een resultaat uit, wat op geen enkele manier zo vanzelfsprekend is als dit zou moeten zijn. Het zou veel meer van toepassing zijn wanneer het zou worden gebruikt bij de nieuwe mensheid in de toekomst. In Christus zal het huidige gebrek aan solidariteit niet langer gehandhaafd kunnen worden.

Gods methode van redding is erg verduisterd geworden door terminologie die de taal van de Schriften niet weergeeft. We zouden de details van Gods ontwerp nagaan, startend bij de onthulling dat alles geschapen werd *in* Christus. En we doen een beroep op allen van wie de harten door onze Heer zijn aangeraakt en hun uiterste best doen, om op elke manier behulpzaam te zijn in het afkondigen van de hoge eer van Hem in Wie we geschapen werden, door Wie we gered worden en op Wie we wachten.

Plaatsvervanging of Insluiting?

(Deel Drie)

De waarheid dat alle schepselen in de Zoon van Gods liefde werden geschapen is moeilijk in overweging te nemen en uit te leggen. Het wordt veel gemakkelijker als we het op ons eigen lage niveau brengen en het in de mensheid geïllustreerd zien. Toen Adam zondigde waren we *in* hem. Alles wat we zijn is van hem tot ons gekomen, dus moet het op z'n minst eerst latent in hem aanwezig zijn geweest. De onderzoeken die door de theorie van evolutie worden aangedreven hebben aangetoond dat geen levend wezen iets permanent vanuit zijn omgeving of ervaringen kan overdragen. Alles komt door overerving, zodat alles wat we zien de uitwerking van mogelijkheden is die aan het eerste lid van elke soort aan het begin werd gegeven. Het hele menselijke ras werd in de eerste Adam geschapen. In een zeer reële zin zondigde de gehele mensheid in hem. Het is onmogelijk om van zijn ras te zijn en geen deel te hebben aan de straf op zijn daad. *In* Adam zijn *allen* stervend. Niet door, maar *in*.

Om te kunnen beseffen en waarderen wat Christus voor de schepping is zullen we Adam als illustratie gebruiken. De zwakte van deze parallel ligt in Adams falen. Ter versterking stellen we daarom voor Adam tijdelijk te ontheffen van de onbekwaamheden en diskwalificaties die door de zonde teweeg gebracht werden, zodat we duidelijker kunnen zien wat Christus zou zijn in zijn plaats, en wat Christus is in Zijn hogere en vroegere positie.

Laten we veronderstellen dat zonde niet was binnengekomen en dat Adam vandaag zou leven, de eerstgeborene van de mensheid, het hoofd van het menselijk ras. Het feit dat hij niet *geboren* was, maar *geschapen* zou hem niet uitsluiten van de titel “eerstgeborene,” want dat is een vervaagde beeldspraak, die de rang en waardigheid aanduidt, zelfs wanneer het letterlijk onwaar is. Hij zou niet alleen degene zijn in wie het ras zijn opkomst had, degene *door* wie het tot bestaan kwam, maar in een zeer reële zin, degene *voor* wie het bestond. De gehele mensheid zou tot Adam behoren. Allen zouden leden van zijn familie zijn. Zijn eer als hoofd van het ras zou van hen afhangen, als er geen ras zou zijn zou er geen hoofdschap zijn. Er zou een levensbelangrijke relatie bestaan tussen hem en zijn nageslacht.

Bovendien, laten we veronderstellen dat in onze tijd een geestelijk wezen van buiten onze wereld een paar zou verleiden tot zonde, ongehoorzaamheid en dood. Wat zou Adams houding zijn tegenover deze inbreuk op zijn ras? Zou hij zich kunnen weerhouden al zijn vermogens aan te wenden om zijn verloren nageslacht te herwinnen, zelfs als het gepaard ging met het risico om zelf te moeten lijden? Als hij zondeloos en krachtig zou zijn (zoals Christus is), zou hij dan niet zelf iets van de consequenties op zich nemen als hij zijn zonen kon herwinnen? Zelfs als hij het nodig vond de schuldigen te oordelen zou hij hen dan niet van de dood terugbrengen als hij daartoe de macht had?

Laat ons nu onze veronderstelling ietwat aanpassen, zodat het meer met de feiten overeenkomt. Alleen Adam als uitzondering onaangeroerd latend, laten we veronderstellen dat zonde besmettelijk is, zodat het zich verspreidt van de ene naar de ander totdat geheel de mensheid met de dodelijke ziektekiem is

besmet. Wat zou dan Adams juiste reactie zijn? Zelf immuun, zou het dan geen kwelling voor hem zijn om de toestand van zijn nageslacht zo te zien? Zou hij onmenselijk genoeg kunnen zijn om in zijn heiligheid afstand te nemen en zijn ras zich laten ruïneren? Als hij een beetje op Christus zou lijken zou hij ver voorbij de grenzen van rechtvaardigheid gaan in zijn pogen om te dienen en te helpen. Christus is geen cynische geest vanuit een andere sfeer, onaangedaan door de toestand van de mensheid. Ze zijn de Zijne. Ze zijn voor Hem.

Lang voordat de mensheid in Adam was, was de gehele schepping in Christus. Hij is vitaal verbonden met elk schepsel in Gods universum. Hij sloot de schepping in een hogere zin in dan Adam de mensheid insloot. Er is een eenheid onder de soort *Homo* welke hun relatie met Adam verkondigt. Er is een eenheid in geheel de schepping die haar verband met Christus afkondigt. Haar samenhang is in Hem. De wetenschappelijke theorie dat de eenheid van de schepping naar een enkele oorsprong wijst vindt haar antwoord, niet in een oerel, maar in Christus. Al haar potenties waren in Hem aanwezig voordat ze openbaar werden in de schepselen van Zijn hand.

ZOON VAN DE MENS(HEID)

Onze Heer stond voortdurend op Zijn nauwe verwantschap met de mensheid als zodanig, afgezien van de noodzaak tot verlossing. Dit wordt samengevat onder Zijn titel Zoon des Mensen of beter Zoon van de Mensheid. Dat deze titel veel meer betekent dan het feit dat Hij Mens was, wordt duidelijk waar deze titel ook maar wordt gebruikt. In het Hebreeuws kan deze titel

worden weergegeven als Zoon van Adam. Dit geeft de sleutel tot haar betekenis, Hij erft het hoofdschap van het ras. Alles wat Adam toebehoorde is, los van de zonde, het Zijne. Trouwens, aangezien Hij zondeloos is en aan Adam superieur, claimt Hij meer autoriteit dan we voor Adam zouden reserveren. Aangezien Adam zijn functies met betrekking tot het ras niet kan vervullen vervalft het aan de Zoon van de Mensheid om deze te dragen.

De sabbat werd gemaakt vanwege de mensheid en om deze reden claimt de Zoon van de Mensheid autoriteit over de sabbat (Matt. 12:8). Hij heeft autoriteit op aarde om zonden te vergeven (Matt. 9:6). Hij kwam om dat wat Adam had verloren te zoeken en te redden (Luk. 19:10). Het is als de Zoon van de Mensheid dat Hij leed, stierf en opstond en in heerlijkheid zal terugkomen om de aarde te regeren. Als zodanig is al het richten aan Hem toevertrouwd (Joh. 5:27). Elk lid van het ras moet voor Hem staan en rekenschap geven van zichzelf. Niets van dit alles wordt gebaseerd op Zijn verlossend werk. Het is van Hem door schepping. Adam, de ondergeschikte bron heeft gefaald. Nu daalt Adams Bron af om het werk dat Adam deed ongedaan te maken en het werk te doen dat Adam gedaan zou moeten hebben.

DE NIEUWE MENSHEID

De wijze van toepassing van de verdiensten van Christus' offer worden duidelijk vanuit het feit dat Hij het Hoofd is van een nieuwe mensheid (Efz. 2:15; 4:24). Hij begint niet zoals Adam dat deed met zijn ras te gronde te richten. Evenmin start Hij door een negatieve onverschilligheid te bewaren. Hij brengt op

een ieder van de nieuwe mensheid de positieve verdiensten en de oneindige waarden van Zijn grote offer over. Adam bracht het sterven over en door het sterven de zonde. Het kanaal is het vlees. Christus brengt leven over en door leven rechtvaardigheid en heiligheid. Het kanaal is geest.

Niet al de heiligen zullen dood gaan. Evenmin zullen allen levendgemaakt worden vanuit de dood. Sommigen zullen levend zijn wanneer Christus komt. Hoe zullen zij de aanwezigheid en de uitoefening van zonde achter zich laten? Zij zullen verlevendigd worden, dat is: ze worden onsterfelijk. Vanuit hun sterfelijkheid worden ze onsterfelijk. Het sterven zal niet langer in hen werkzaam zijn. Zij zullen overvloedig leven hebben, zodat het voor hen onmogelijk wordt om te zondigen. Er is niet zoiets als “het uitwissen van de zondige natuur.” Het zal niet noodzakelijk zijn om de neiging tot zondigen uit te bannen. Alles wat nodig is, is de omkering van het proces dat door Adam werd gestart. Hij bracht ons tot dit noodlot met het proces en de crisis van het sterven. Verlevendiging is het mededelen van overvloedig leven.

AANTAL EN MAAT

Voor het verstand dat gewend is aan het idee van plaatsvervang-
ging, zijn er twee principiële punten in de behandeling van de
methode van redding die uitleg vereisen. Deze kunnen worden
uitgedrukt in de commerciële termen *aantal* en *maat*. Hoe kan
één Mens de plaats innemen van zovelen? We hebben allen
verhalen gehoord van mensen die hun leven gaven als plaatsver-
vanger voor anderen. Maar dezen konden er slechts één redden.
Bovendien hoe kan dan het ene offer voldoende zwaar zijn om

meer gewicht in de schaal te leggen dan al de zonden die ooit zijn gepleegd? Met betrekking tot deze dingen schiet de plaatsvervangingstheorie volkomen tekort. In plaats van uit te leggen, heeft ze uitleg nodig en er kan er geen worden gegeven.

EEN VOOR VELEN

Hoe kan *Eén* Mens de zonden van zoveel en afhandelen? In de gedachten van velen die de tijd hebben genomen om over deze zaak na te denken, is dit misschien het grootste probleem. Het is duidelijk dat geen gewoon mens kan sterven voor iemand anders' zonden, want hij wordt al tot sterven gedoemd voor die van hemzelf. Noch kan een zondeloos mens (als er zo iemand zou zijn) de plaats innemen van het ras eenvoudig omdat hij geen zonde van zichzelf had. Dat zou hem voor verlorenheid bewaard hebben, maar niemand anders redden. Het is duidelijk dat Christus' zondeloosheid niet voldoende was om hem tot een offer te maken voor allen. Hij moet meer zijn dan vlekkeloos om effectief te kunnen worden.

Laten we onze insluiting in Adam overwegen in verband met zonde. We weten dat zijn overtreding het sterven binnenbracht. Hij werd sterfelijk. Zijn leven werd een langzaam stervensproces. Dit gaf hij aan ons door. Vandaar dat we ook zondigen. Het is duidelijk dat we werden betrokken in het oordeel over Adam. Als dat anders was geweest, zouden we dat gemerkt hebben. Als de kwestie van zonde was afgedaan terwijl we nog in Adam waren zouden we daar voordeel van trekken. Laten we ons voorstellen dat zonde door Christus volledig werd weggewerkt terwijl we nog in Adam waren. Dan zouden we allen in Hem gered worden.

Hier hebben we een duidelijke illustratie van hoe één allen kan insluiten. Adam handelde niet als een plaatsvervanger voor elk van ons in de kwestie zonde, noch kon hij dat gedaan hebben als hij redding had gebracht. Het is omdat we in hem ingesloten zijn en waren, dat zijn lot het onze beïnvloedt.

Het is een misvatting te veronderstellen dat Adam zonde overbrengt. In zijn geval kwam het sterven door de zonde. Maar in het geval van zijn afstammelingen komt zonde door de werking van het sterven. Het stervensproces, dat te wijten is aan een gebrek aan vitaliteit wordt iedere generatie overgedragen en dit leidt tot zonde. Romeinen 5:12 zou moeten luiden: “en aldus *het sterven* tot alle mensen doorkwam, *waarop* allen zondigden.” Mensen zondigen niet vanwege de aanwezigheid van één of ander esoterisch principe in hen, maar omdat ze aan vitaliteit gebrek hebben, omdat ze sterfelijk zijn, een proces van bederf ondergaan. De menselijke natuur, of het instinct, en het geweten zijn niet zondig. Deze kunnen door zonde worden verstikt, maar ze staan opgesteld tegen de zonde. (*vergl.* Rom. 1:26; 2:14, 15, 27). Dit is de sleutel tot genezing van de zonde.

Adam kan niet redden, want hij werd een zondaar. Echter om ons de plaats van Christus te helpen te beseffen, zullen we veronderstellen dat hij zondeloos was en zonde op een andere wijze tot stand kwam. Kunnen we ons voorstellen hoe Adam zich gevoeld zou hebben als hij zijn nageslacht smartelijk in de zonde zag lijden, terwijl hij daar zelf van uitgezonderd was? Is het dan mogelijk dat hij zich niet zou inspannen om zijn nageslacht daaruit te redden? De vraag is zou hij het recht hebben om voor allen te staan? Zou hij alleen de verantwoordelijkheid kunnen dragen en de zonde van het hele ras afhandelen? Dat zou hij

zeker kunnen doen. Als hij, terwijl de gehele menselijke familie in hem was, allen kon beïnvloeden tot ongeluk, dan is het duidelijk dat hij ook hun welzijn kan bewerkstelligen als hij daartoe in staat is. Dit is de sleutel tot onze moeilijkheid. Het feit dat zonde de mensheid binnenkwam door één mens toont dat de zonde de mensheid ook kan verlaten door één Mens. De eerste mens bevatte het ras; de tweede Mens ook, Hij bevatte eens de hele schepping in Zichzelf.

Omdat de schepping eens in Hem was, zoals de mensheid eens in Adam was, heeft de Zoon van God het recht en de verantwoordelijkheid om voor allen te kunnen staan. De apostel redeneert dat het sterven van Christus allen beïnvloedt. “Als Eén ten behoeve van allen stierf, zijn dientengevolge allen gestorven” (1 Cor. 5:14). Het is zeker dat Adams ene daad ons allen beïnvloed heeft. Als een Ander, Die het ras in Zichzelf insloot zo handelt dat Hij Adams zonde tegenwerkt en overweldigt, dan moet dat ook uiteindelijk allen beïnvloeden.

Er is niets immoreels in het lijden van een Zondeloze *voor* de zondaar. Maar het is voor Hem volkomen tegen alle rechtvaardigheid om als plaatsvervanger van een zondaar te lijden. Adam zondigde niet als onze plaatsvervanger, maar hij zondigde voor ons, ten behoeve van ons. Zo leed Christus voor allen. Aangezien allen in Hem waren in het begin, daarom worden allen in Hem gezien op Golgotha.

CHRISTUS TOT ZONDE GEMAAKT

Daar Adam totaal niet in staat is om degenen die hij verwekt heeft te redden, vervalt het aan zijn Schepper, die niet verzwakt

werd door zonde, en Die wel in staat is daarmee om te gaan om dit voor allen te overwinnen. Aldus is het dat de Zoon van de Mensheid uit de hemel afdaalde om Zichzelf in de zonde van het ras te mengen om hen daaruit te redden. Tot aan het kruis was Hij zondeloos, maar daar werd Hijzelf tot zonde gemaakt, ja, zonde zelf gemaakt, met het oog op de verwerping daarvan aan het einde van de eonen.

We lijden als resultaat van Adams zonde. We beseffen dit door bittere ervaring. Het is niet nodig dit te beredeneren om het te bewijzen als zijnde waar. Het zou daarmee niet onmogelijk moeten zijn het tegenovergestelde te bedenken. Als Adam één of andere grote daad voor Jahweh had gedaan, niet louter rechtvaardig of neutraal, maar heel deugdzaam, meer dan zijn overtreding slecht was, en God zou hem belonen door zijn levenskracht overvloedig te vermenigvuldigen, zou hij dat dan niet hebben overgedragen op ons, zijn nageslacht? Leven zowel als sterven kan worden medegedeeld; leven kan worden overgedragen net als het sterven nu al wordt.

Bovendien, als Adam deze daad lang daarna zou doen, laten we zeggen ten tijde dat Christus geleden heeft, dan zou al zijn nageslacht vanaf dat punt er baat bij hebben. Zou dat rechtvaardig zijn voor zijn daaraan voorafgaande nageslacht? Aangezien zijn toekomstig nageslacht wordt gezegend alleen omdat hij hun voorvader is, zou het noodzakelijk worden het tot iets met terugwerkende kracht te maken, want hij is de voorvader van allen. Overvloedig leven zou tot allen van zijn ras komen, louter omdat ze eens in hem waren.

In verbeelding hebben we alles op Adam overgebracht. Maar het is in het geheel niet waar van hem, maar het is wel waar van

Christus. Als zonde en dood en bederf door één mens kunnen komen, dan kunnen rechtvaardigheid en leven en onbederfelijheid door een Ander komen, als het zo is dat ook Hij het ras in Zichzelf insloot. Als we de straf op de zonde verdragen vanwege één zonde mogen we ook de rechtmatigheden vanuit de ene daad die boven de eisen van rechtvaardigheid uitgaat genieten. Als de daad die zonde binnenbracht op geen enkele manier, qua duur en hoeveelheid, in verhouding stond met het resultaat dat eruit voortvloeide, is er geen enkele reden waarom de daad die rechtvaardigheid en zegen binnenbracht, qua duur en hoeveelheid evenredig moet zijn met de oneindige vrucht die eruit zou volgen.

Laten we als hulp bij het begrijpen van het verschil in grootte tussen Adams daad en Christus' offer, de rivieren van bloed overwegen die vloeiden uit de aderen van onschuldige dieren, louter om Zijn allerhoogste offer uit te beelden. Er is hier niets triviaal. Miljoenen dieren hebben hun leven gegeven eenvoudigweg om de daad die zou redden in gedachten te roepen. Elk van deze offeranden was een veel ernstiger zaak dan wat er in de hof gebeurde. Adam vernietigde gevoelloos fruit tijdens het eten. De priesters vernietigden een dier met bewustzijn, van veel grotere waarde en hogere complexiteit, en dit eenvoudig om een beeld te suggereren van Christus' offer.

Ik denk niet dat we het recht hebben om over het lijden van deze dieren uit te wijden. Ik geloof niet dat het Gods opzet was dat ze zouden lijden, zelfs niet in het verbeelden van Zijn lijden. Er werd in een speciale methode van doden voorzien, zodat ze niet zouden lijden. Deze bestond in het direct laten uitstromen van het bloed. Er is geen gevoel waar er geen bloed aanwezig is. Ziel of gevoel, (geen leven,) bevindt zich in het bloed (Lev.

17:11). Dieren die op de juiste wijze worden geofferd lijden niet erg. Maar het bloed van het grote Slachtoffer werd pas gestort toen Zijn lijden voorbij was. Hij leed boven ons vermogen om het te begrijpen.

De ware formule van Gods methode van redding wordt ons gegeven in het vijfde hoofdstuk van Romeinen. Die kan op een aantal manieren aldus worden gearrangeerd:

Adams handelen *staat tot* Christus handelen *als*
Adams gevolgen *staan tot* Christus gevolgen.
Adams handelen *staat tot* Adams gevolgen *als* Chris-
tus' handelen *staat tot* Christus' gevolgen.
Christus' gevolgen *staan tot* Christus' handelen *als*
Adams gevolgen *staan tot* Adams handelen.

Deze formule, want eigenlijk is het er maar één, is het waard om zeer serieus te bestuderen. Hierbij is ons denken niet in staat om de verbijsterende hoeveelheid aan menselijk ongeluk te berekenen. En de vrucht van Christus' arbeid is de onbekende factor die we wensen te begrijpen. Hoe zullen we een ware schatting kunnen maken van de gevolgen van het lijden van Christus? *Door dit te vergelijken met het genot van Adam.* Het eten van de verboden vrucht gaf Adam een microscopische maat aan aangename sensatie. Vergelijk dit met het lijden van het kruis, fysieke marteling tijdens die lange uren, geestelijke kwelling vanwege Gods terugtrekken, dit alles ervaren op het hoogste niveau van gevoeligheid door de buitengewone zintuigen van het Slachtoffer en Zijn voorafgaande ervaring van goddelijke heerlijkheid en welbehagen.

Zoveel meer als Christus' offer qua maat van waarde aan Adams handelen voorbijstreeft, *zoveel meer* zal de maat van zijn gevolgen boven die van Adams zonde zijn. Als resultaat hiervan krimpt de menselijke zonde ineen tot een triviale zaak *vergeleken met* de zegeningen die te danken zijn aan het kruis van Christus. Laat niemand me verkeerd begrijpen. Ik heb kwellingen ondergaan de laatste jaren. Terwijl ik dit schrijf heb ik pijn. Ik minimaliseer de menselijke zonde niet, noch het lijden dat het met zich meebrengt. Maar ik vergroot het werk van onze Redder. Er bestaat niet veel gevaar dat mijn lezers me zouden geloven wanneer ik zou zeggen dat in absolute zin, de gevolgen van de zonde triviaal zijn. Er zijn er niet veel die zulke illusies hebben. Maar, hoe groot de verwoesting van de zonde ook is, het geluk dat zal komen, zal dat tot iets onbetekenends gaan reduceren.

Dit wordt het beste beseft wanneer we proberen uiteen te zetten welke gelukzaligheid over Adam kwam toen hij de verboden vrucht at. Bijna niemand heeft daar ooit aan gedacht. Het leek zo onbelangrijk. Het is echter het enige *genot* dat hem overkwam bij het introduceren van de zonde. Het is de enige handeling die we logischerwijs kunnen vergelijken met het lijden van Christus. Het moet daar dezelfde relatie mee hebben als het lijden van de mensheid heeft met de gelukzaligheid teweeggebracht door Zijn offer. Het kwantitatieve verschil tussen Adams handelen en het handelen van Christus is enorm. Het ene is nagenoeg de minste van alle geneugten, het andere het grootste van al het lijden. Zo zullen de verwoestingen van de zonde voor ons lijken in de toekomstige gelukzaligheid. Ze zullen slechts lichte aandoeningen zijn vergeleken met het overweldigende gewicht

aan zegen dat zal komen vanuit het vloekhout.

De uiteindelijke verzoening bestond eerst in het hart van God. Er zou nooit vervreemding zijn geweest als dat er niet zou zijn geweest. *Daarom werd vijandschap geïntroduceerd op een wijze die nauw overeenkomt met de manier waarop dat wordt overwonnen.* Omdat redding gepland was als de grote prestatie van de Zoon van Gods Liefde, Degene *in* Wie de schepping allereerst haar bestaan had, daarom werd van de zonde gepland dat het het ras zou bereiken door het falen van degene *in* wie ze als tweede geschapen was. Adams krenking is een omgekeerd silhouet, een schaduwbeeld in negatief, van het offer van Christus. In hun hoofdlijnen en eruit springende kenmerken zijn ze vergelijkbaar hoewel ze qua morele waarden zover uiteen liggen als de noord- en de zuidpool.

We zouden ons kunnen voorstellen dat zonde op een andere wijze geïntroduceerd zou zijn. Het zou gelimiteerd kunnen worden tot Adam en ieder van zijn nageslacht zou kunnen worden getest zoals hij dat was zodat het dan een individueel falen zou worden. Adam zou dan een behoorlijk nageslacht kunnen hebben voor zijn overtreding, dat bevrijd zou zijn van de gevolgen van zijn krenking. Dan zou het ras in verschillende groepen en afdelingen uiteenvallen. Zonde moest echter door *één* mens binnenkomen omdat zij zou worden afgehandeld door de Ene. De verwantschap tussen Adam en zijn afstammelingen moet overeenkomen met dat wat bestond tussen Gods Zoon en de schepping. Beiden konden handelen ten behoeve van allen die in hen zijn geweest.

Plaatsvervanging of Insluiting?

(Deel Vier)

Hoe kan *Eén* Mens de zonden van zovelen afhandelen? En hoe kan één offer voldoende gewicht hebben om al de zonden die ooit zijn gepleegd in zwaarte te overtreffen? Met betrekking tot deze zaken blijkt de plaatsvervangingstheorie volkomen onvoldoende.

De plaatsvervangingstheorie vereist dat Christus net zoveel moest lijden, in tijd en zwaarte, als de som van al het lijden waarvan het redt. Een uitleg wordt zelden geprobeerd te geven. De gebruikelijke suggestie is dat de capaciteit van de lijdende zo groot was dat het mogelijk was om het op een enkel Slachtoffer te concentreren en het tot een korte periode van kwelling te maken. Dit stelt helemaal niet tevreden, in het bijzonder met betrekking tot tijd. We kunnen ons niet voorstellen dat de kwelling van miljarden mensen voor behoorlijke perioden (laat staan voor eeuwig) zo kan worden samengeperst. Het valt niet te begrijpen. Het lijkt zowel onlogisch als immoreel.

Als plaatsvervanging waar is en eeuwige marteling de bestemming van allen die Hem niet geloven, moet Hij op zijn minst eeuwig lijden voor de redding van één enkele ziel. Om er meer te redden zou Hij dit vermenigvuldigd zien met het aantal verlorenen, niet alleen in heftigheid, maar ook qua duur. Als we zien dat eeuwige marteling niet waar is, maar dat elke zondaar slechts voor een bepaalde periode lijdt tussen zijn opstanding en de tweede dood, terwijl hij in overeenstemming met zijn daden

wordt *gericht*, dan komt de zaak dichter bij een rationeel onderzoek. We kunnen niet eens een enkele eeuwigheid bevatten, laat staan miljarden daarvan, maar we kunnen miljarden perioden van minder dan 100 jaar berekenen. Dit helpt echter niet veel. Onze Redder heeft niet honderden miljarden jaren geleden om Zijn mensen of het ras te redden en zal dat ook niet doen.

De hoeveelheid van Zijn lijden valt niet te berekenen, maar de duur valt wel binnen ons bereik. Zijn geestelijke kwelling die te wijten was aan Gods verlating van Hem op het kruis duurde niet langer dan drie uren. Als de menigten die door Hem werden gered dit voor de hen toegewezen fractie van de tijd zouden ondergaan, zou dat zo kort worden dat niet één van hen het zou voelen. Menselijke zintuigen zijn niet snel genoeg om een honderdste van een seconde waar te nemen. Als we drie uur, of 180 minuten of ongeveer tien duizend seconden delen door de miljarden die zullen worden gered zou elke periode nagenoeg onwaarneembaar worden. Er is geen parallel mogelijk tussen de tijdsperioden.

DE MAAT VAN HET LIJDEN

Het eten van fruit is geen ongebruikelijke of belangrijke handeling. In Adams geval lag de vreselijke vernietigende kracht ervan geheel in haar relatie met God. Los van Zijn verbod was het een triviaal gebeuren. Nadat God had gesproken werd het een zonde, een overtreding, een krenking, een kanaal van onuitroeibaar ongeluk voor de mensheid. Dat is net zo met de tegenhanger daarvan. Er zijn veel mensen geëxecuteerd. Sommigen werden gekruisigd, maar ze waren al vijanden van God. Toen Christus

werd gekruisigd, was het Gods Woord dat tussenbeide kwam en Hem vervloekt maakte (Gal. 3:13,14). Door die relatie met God veranderde het van een dood in een offer, geladen met oneindige kracht tot het goede, met een bereik dat onuitsprekelijk veel groter en hoger is dan Adams zonde.

Het is duidelijk dat welke poging dan ook om aan te tonen dat onze Redder het commerciële equivalent leed van dat wat Zijn schepselen noodlottig moesten ondergaan, volkomen hopeloos is. Dat is onlogisch en onnatuurlijk. De ware vergelijking zou moeten luiden: Zoals Adams daad staat tot het totaal van de gevolgen ervan, zo staat Christus lijden tot dat wat dat heeft bewerkstelligd. We moeten Christus' daad vergelijken met Adams krenking, niet met de gevolgen daarvan op de mensheid. Mathematisch gezien heeft de formule voor plaatsvervangende de belangrijkste factoren in de vergelijking genegeerd zodat deze formule onoplosbaar is geworden. En dat kan als volgt worden uitgedrukt:

Christus' daad *is gelijk aan* Adam's gevolgen min
dat wat door ongelovigen wordt verdragen.

Dan zou aldus zijn prestatie *veel minder* blijken te zijn dan die van Adam, wat bezijden de waarheid is.

God geeft ons basisprincipes van Zijn gericht van de mensheid in het tweede hoofdstuk van Romeinen. Hij zal een ieder vergelden overeenkomstig zijn daden. Degenen die volharden in goede daden, heerlijkheid en eer en onbederfelijkheid zoekend zijn, zullen eonisch leven krijgen, net zo zeker als anderen toorn, verdrukking en benauwdheid zullen krijgen als ze het kwade doen.

Het feit dat niemand in aanmerking komt voor eonisch leven doet het principe niet teniet dat Gods gerichten rechtvaardig zijn. Hij beloont zowel als veroordeelt met gelijke hand. Als Adams zonde zulk een vreselijke oogst aan benauwdheid produceert, moet het offer van Christus een oogst van onuitsprekelijk geluk binnenhalen.

Als we het van het toneel verdwijnen van zonde willen begrijpen, zouden we de binnenkomst ervan moeten overwegen. Adam genoot voor een kort moment het plezier van het eten van de verboden vrucht, en het resulteerde in al de misère en al het ongeluk dat de mensheid kwelt. Hij ervoer geen uur plezier ter compensatie van elk uur van onze pijn. Er is geen evenredigheid tussen de duur en de omvang van zijn toegeeflijkheid en de lengte en maat aan menselijk leed dat het teweeg bracht. Hij was op geen enkele wijze onze plaatsvervanger aan de debet-zijde van de rekening. Evenmin is Christus onze plaatsvervanger aan de credit-zijde.

Het is een armetierige regel die niet beide kanten op kan werken. Als het voor een moment toegeven van Adam al effectief was in het produceren van zulk enorm leed en verlies omdat het ras in hem was, waarom zou dan de langere kwelling van Christus niet werkzaam zijn om veel groter geluk en winst te verzekeren, aangezien Hij de Zoon van God is in Wie alles geschapen is? Zijn werk is toereikend voor allen, niet omdat het zo groot of lang was, maar vanwege het potentieel van Zijn relatie met degenen voor wie Zijn offer werd gebracht.

Als er enige vergelijking kan worden opgesteld, zouden we moeten opmerken hoe karig Adams genieting was van het plezier van de zonde. Christus' lijden was onmetelijk groter. Niemand

zou dat ondergaan voor een miljard van Adams ervaringen. Als dan de luttele daad van Adam zulke ramspoed over het ras bracht, zullen dan de afschuwelijke smarten van Golgotha niet het verlies en nog onmetelijk veel meer terugwinnen? De Schriften getuigen dat dat waar is, vandaar dat we mogen veronderstellen dat de vergelijking en redenering juist is. Christus' offer brengt ons oneindig meer dan wat we hebben verloren door Adams zonde.

Als het offer van Christus net zo ver boven de strikte standaard was uitgekomen van wat rechtvaardig was, als Adams krenking er onder was gezonken, zou dat hebben volstaan voor het herstel van het ras. Dat zou uiteindelijk de gevolgen van de zonde hebben tenietgedaan. Maar er zou niets gewonnen worden. Geheel dit proces zou ijdel zijn geweest. Maar Christus' werk steeg heerlijk en ver uit boven de eisen van rechtvaardigheid, veel hoger dan Adams krenking tekortschoot. Vandaar dat er niet louter een herstel is en geen terugkeer tot onschuld, en ook geen nieuwe proeftijd op Adamitische gronden. Op basis van de kennis van het kwade is er een waardering van het goede en is er ook een waardering van de overweldigende overvloed aan genade die mogelijk werd gemaakt door de verwoestingen van de zonde.

Dit punt is van overstijgend belang. De daad die ons verdrukt bevond zich onder de standaard van rechtvaardigheid; de daad die ons genade schenkt was onmetelijk boven de eisen van rechtvaardigheid. Christus' offer was niet louter rechtvaardig. Recht kan het onrecht niet neutraliseren. Het was oneindig veel meer dan dat. Als Adam nooit opnieuw had gezondigd, als hij vele buitengewone daden van rechtvaardigheid had gedaan, had dat zijn overtreding niet opgeheven. Het bracht hem in een

toestand waarin hij niets van voldoende deugd kon doen om zijn krenking uit te wissen.

Een daad die zover de rechtvaardigheid overstijgt moet als onrechtvaardig overkomen voor hen die er geen sympathie voor hebben. De rationalisten die niets van de liefde van Christus weten zijn correct in de claim dat plaatsvervangende immoreel is. Maar ook zij zullen ver voorbij de grenzen van strikte rechtvaardigheid gaan om hun eigen kinderen van gevaar te redden en er nooit anders over denken dan dat het de hoogste uitdrukking van moraliteit was. Het is omdat heiligen de betekenis van hun relatie met God en Zijn Zoon zijn verloren, dat ze zo stuntelen wanneer ze het werk van onze Redder uiteenzetten. Ze falen erin Hem Zijn plaats in de schepping te geven en daarom is het dat ze de manier van redding niet kunnen begrijpen.

Elke keer dat we iets aan een ander overdragen zonder compensatie is dat, strikt gesproken, een afwijking van de rechtvaardigheid. Of het nu onrechtvaardig of vriendelijk is, hangt af van onze houding ten opzichte van de ontvanger. Als we onvrijwillig geven, door dwang of manipulatie bewogen, is het verkeerd. Als we vrijwillig geven, door liefde bewogen is het meer dan rechtvaardig en daarmee niet onrechtvaardig. Als Christus de dood in werd gesleurd als een onschuldig en onvrijwillige plaatsvervanger, om voor onze schuld te boeten dan was dit het grootste onrecht dat ooit is gepleegd. Het is slechts de liefde van Christus voor ons en Zijn toewijding aan God die het kruis ervan weerhoudt de grootste misdaad te zijn die ooit werd begaan. Hij had niets gedaan wat dit verdiende. Integendeel. Hij was zegen en heerlijkheid waardig. Hij had veel lief, daarom gaf Hij Zijn ziel en Zichzelf voor de objecten van Zijn genegenheid.

DE TIJD VAN HET OFFER

Als hij het had kunnen dragen, zou het lijden dat aan de zonde te wijten was op Adam kunnen worden gelegd terwijl we nog in hem waren. Dan zouden we eraan zijn ontkomen, maar we zouden eveneens de lessen missen die door de zonde geleerd moeten worden. Dat zou noch de juiste tijd zijn, noch de juiste persoon, maar het zou wel allen aangaan. Op gelijke wijze kon de zonde al lang tevoren zijn opgeheven, toen de schepping nog in de Zoon was, hoewel het toen onbekend was. Hij was de juiste Persoon en het zou allen aangeaan hebben, maar er zouden dan geen verdienstelijke resultaten zijn geweest. Het was pas nadat zonde voldoende werkzaam was geweest om een contrast met het goede te verschaffen, dat de tijd rijp was voor het offer van Christus.

God kon de zonde hebben verworpen en allen onmiddellijk gered hebben nadat het grote Offer aangenomen was. Wat was er nog meer nodig? Is er nog iets dat moet worden toegevoegd aan het werk van Christus' offer? Hij kon dit ook aan het begin van het millennium doen, of bij de nieuwe schepping. Waarom doet Hij dat niet? Is het niet duidelijk dat God expres het wegdoen van de zonde uitstelt zodat deze het werk zal volbrengen dat haar werd gegeven in Zijn bedoeling? Hij laat het zelfs bestaan zodat de levens van Zijn heiligen worden verdrukt totdat ze worden verlevendigd.

DE DOOD VAN HET KRUIS

Christus maakte Zichzelf speciaal leeg van de vorm van God tot het doel het Offer voor de zonde te worden. Zonde brengt lijden en sterven met zich mee, vandaar dat Hij een sterfelijke vorm aannam, waarin dit alles kon worden verdragen. Gedurende Zijn leven en bediening leed Hij onder het contact met de zonde van anderen. Maar het is duidelijk dat mensen Hem niet tot zonde konden maken zonder de hulp en toestemming van God. Bij al hun haat behield Hij de glimlach en het vertrouwen van Zijn Vader, totdat Hij Zichzelf opzettelijk toestond om onder de vloek van het kruis te worden geplaatst.

De sleutel tot het offer van Christus ligt in de *manier* van Zijn sterven. Had Hij gestenigd geworden, overeenkomstig Joods gebruik, zou Hij de zonde van de wereld niet hebben gedragen. God kon Hem zo niet tot zonde maken. Maar omdat Hij aan een paal werd geslagen op de Romeinse manier, kwam Hij onder de vloek van de Godheid. “Vervloekt is een ieder die hangt aan een boom” is Gods eigen mandaat, speciaal voor dit geval aangepast. Dit is wat het hele toneel verandert van martelaarschap tot een Offerande. Het is *Gods* handelen dat Hem op het kruis verliet, dat de basis is voor onze redding.

Laten we tenslotte Gods redding vanuit het goddelijk standpunt beschouwen, voordat zonde op het toneel kwam. Aangezien Hij de Allerhoogste is kon zonde niet los van Zijn opzet binnendringen. Aangezien zonde er is om te worden geïntroduceerd als achtergrond tot onthulling van Zijn genade en liefde, zou Hij zeker voorzien in de beheersing ervan en de overwinning erop voordat het haar rol mag spelen. Dit werd gedaan toen

alles werd geschapen in de Zoon van Zijn liefde. Als mensen logisch zouden zijn, zou deze verklaring alleen al de universele verzoening hebben gegarandeerd. Gegeven een *God* die Zijn naam waardig is en een schepping die in Zijn *liefde* werd ontvangen, dan is eeuwige pijniging een verderfelijke nachtmerrie. Zelfs annihilatie is volkomen subversief aan Zijn Godheid en/of een directe ontkenning van Zijn Liefde. Zowel dood als lijden moeten ofwel tijdelijk zijn en Zijn doel dienen, of anders is Hij ons een hatelijke en onmachtige vijand, een dwaas die niets met zijn eigen hartelijke gevoelens kan doen.

Gods methode van redding werd al ingesteld lang voordat mensen verloren waren. Later toen de zonde was geïntroduceerd werd het proces van de eerdere wijze van redding overgenomen. Eigenlijk voorzag God in de wijze en het middel tot redding lang voordat er een Redder nodig was. Er waren er maar twee door wie Hij werkzaam was: Zijn Zoon en het hoofd van het menselijk ras. Allereerst schiep Hij allen in Zijn Geliefde — wat hun ultieme welzijn verzekert — en later plaatste Hij de gehele mensheid in Adam — wat hun tijdelijk ongeluk met zich meebrengt. Hun insluiting in Adam maakt hen tot deelnemers in de resultaten van zijn krenking. Hun eerdere insluiting in de Zoon betreft hen in de verdiensten van Zijn offer. De details van het toepassen van Zijn redding tijdens de eonen zouden het universele einddoel niet verduisteren wanneer de eonen eenmaal voorbij zijn. Allen waren in Adam en zijn verloren. Allen waren in de Zoon van Zijn liefde en zullen gered worden.

Het sleutelwoord is *in*, of *insluiting*. Als iemand niet in Adam was, is hij geen zondaar en heeft hij geen redding nodig. Als iemand niet in de Zoon van Zijn liefde zou zijn geweest zal

hij niet gered worden. Maar aangezien *allen* werden geschapen in de Geliefde, zal mijn verstand zo lang het zijn gezondheid bewaart blijven beweren dat God Zelf Zijn Godheid zou verliezen als Hij Zijn Eigen genegenheid niet tevreden kan stellen door hen te redden op wie Zijn hart Zich had gevestigd vanaf de vroegste morgen van de schepping. Mag God Zelf ons wezen verzadigen met de triomfantelijke waarheid dat *Hij liefde is*, zowel *in schepping*, als in redding. De schepping was geen daad van een doelloze, neutrale, ongevoelige Kracht, maar de prestatie van een hongerig naar harten verlangende Vader, Die de verlangens van latente liefde probeerde te bevredigen, Die eerst de redding verzekert van Zijn schepselen eer dat Hij hen voor een tijdje verloor, opdat ze de diepten van Zijn genegenheid mogen ontwaren en de lessen van Zijn liefde mogen leren.

A.E. Knoch

Vertaling van een oorspronkelijk Engelse artikelenreeks
uit Unsearchable Riches (Vol. 73, p. 7, 53, 99, 147)
Copyright © Concordant Publishing Concern
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

A ©Smizdat publication:

*Deze vertaling mag voor persoonlijk gebruik
en/of zonder winstoogmerk*

*worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(alle andere rechten gereserveerd door de copyright houder).*